

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Y. S.*

Cím: *Látogatás az állatorvosi főiskolán*

Forrás: *Egyetértés*

Pp.
(Hely)

1913 *IV* *27*
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

378

Hely

Idő

"1913"

Személy

Helyszám

— Látogatás az állatorvosi főiskolán. —

— Saját tudósítónktól. —

Budapest, április 26.

A Rottenbiller-utca—István-ut—Bethlen-utca—Dembinszky-utca között fekvő hatalmas területen áll az állatorvosi főiskola és az állatok kórháza. Nagyrészt apró, külsőleg csuf és izléstelen házikók, malteros falakkal, melyeket itt-ott néhány vörös téglá szegélyez: ez az állatorvosi klinika, melynek külső értékéből sokat levon minden izlés nélkül való építkezés.

Annál érdekesebb és célszerűbb a belső berendezés, mely mindenben megfelel a moderna higiénia és sterilizáció követelményeinek. Két főosztály van: a sebészeti, melynek vezetője dr. Plósz Béla professzor és a belklinika dr. Marek professzor vezetése alatt. A leglátogatottabb természetesen az ingyenes ambulancia, „bejáró” és „szegény” betegek részére, a kedves és szeretetreméltó Raitsits Emil tanársegéd vezetése alatt, aki ugyan kitűnően gyógyítja az állatokat, de viszont az összes fiatal hölgyeket beteggé teszi: reménytelenül beleszeretnek.

Ez az osztály a legérdekesebb is, itt töltöttük a legtöbb időt és mulatságos, megmegható epizódok egész raja vonult fel előttünk, meglepő apróságok, nagyszerű dokumentumok emberi furcsaságokról.

Jövet egy előkelő, gyászruhás hölgygel találkoztunk. Könyezve beszélt az egyik doktorral.

— Itt hagyom a kicsit doktor ur szívesen, de kérem, nagyon vigyázzanak rá, mert *ha ez is meghal*, nem tudom, hogyan élem túl.

Meghatva és ámulva néztem a gyászoló hölgyet.

Hát ez volna fájdalmas életének egyetlen öröme még? Hát ebben a gyönyörű tavaszban, ebben a zajló életben ez kötné csak ide, a kis kutyája?

Betérünk az ambulanciára. Mintha csak valami kórházi rendelőn volnánk. Sorban, körül a padokon szomorú emberek, asszonyok, előkelők, szegények vegyest, soknak ölében egy-egy kis állat, mások mellett a földön bágyadt kutyák. Legtöbb persze a kutya köztük, de akad kanári, papagály, macska, tyúk, fehér egér, házi nyul, meg még majom is.

Benn a műtőasztalon egy malacz sivit. Szép, ápolt faj, izületi merevségben szenved.

Most egy öreg anyóka jön. Szeretettel szorongat egy nagy tyukot és könyösen nyújtja át Raitsits doktornak.

— Nyolcz éve van már nálam szegény, ugy szeret, mintha az anyja volnék, most eltörött a csőre. Jaj, csak nem fog meghalni?

Megnyugtadják, bár a szegény tyukon nem igen lehet segíteni és jön egy fiatal medikus, a karján gyönyörű fekete kandurral.

— Nos? — kérdik tőle, mi baja?

— Castratio — fele hozzáféréssel az ifju és még néhány latin szót mormol. Előkerülnek kések, ollók, géz, jód, csipeszek, hárman lefogják a kandurt, mely ebben a pillanatban még himnemű, de mire nagy nyöszörgések és fájdalmas, majdnem emberi sóhajok után, elviszik az asztalról, már a semleges neműek közé tartozik. A boldogtalan.

Egy kis pincsit hoz valami szegény asszony. A foga fáj, foghártya-lobosodásban szenved. Megvizsgálják, lekötik a száját.

— Jaj, ne tessék bántani, — könyörög az asszony és a kutya riadtan néz az asszonykóra.

A doktor meg fogja a fogát.

— Jaj, — sóhajt fel az asszony.

— Mi az néni, helyette nyög? — kérdem.

— Hát muszáj, kérem, ő nem tud beszélni, — sopánkodik az asszony és a következő pillanatban kinn van a kutya foga.

— Ez gyakori eset, — mondja Raitsits doktor, — ha látják, hogy az állat nagyon szenved, nyögnek helyette, vele szenvednek.

Egy kis sárka, faj-papagály kerül elő. Gyöngéden, szeretettel fogja az orvos és vizsgálgatja. Kellemtelen hályog piroslik szegénynek a szeme alatt és a kis állat fájdalmasan sipog.

— Na kis tyutyukám, na kis madaram, fáj? Ne félj, nem bántunk és visszaengedi a kalitkába. Nem érett még a betegsége. A jövő héten meg fogják operálni.

Uri grandezzával jön egy gyönyörű hölgy. Selymesszőrű, pompás kutyát kísér. Zavartan felel az orvos kérdéseire és különösen az anyagcsere hozza pirulásba. Megvizsgálják a kutyát. Könnyű a baja. Kutyabetegség, szapornycza.

Egy másik kutyával jön aggódva egy ur. Nagy hatalmas bernáthegyi. Beirják a rendelőkönnybe. Természetesen nem a beteget, hanem a gazdáját. Hátgerincez-hártya lobja van. Itt marad a klinikán.

És jön a többi is. Egy gyönyörű kakas, Rhode-Island-faj, megér vagy száz koronát. Monthetet.

len. Difteriája van és tüdőpenészedése.

Jön egy pompás vizsla, könnyü eset, a farkát kell két czentiméterrel megkurtitani. Jön egy piczike öleb, akkora, mint az öklöm, köhög a kicsi, kikopogtatják, nem veszedelmes, csak meghült kissé, hoznak egy sárga kis kanarit: berekedt, bronchitise van.

Mind-mind aggódva jönnek az emberek, mind szenvedő arcczal, vele szenvednek az állatokkal.

— Sok megható jelenetnek vagyunk olykor a tanui, — mondja a doktor. Csalódott, megbántott, legázolt emberek, akik meggyülölték a világot, ezekben a ragaszkodó, hüséges kis állatokban lelik egyetlen vigaszukat. Ugy szeretik őket, mint a gyerekeket, vagy talán még jobban, hisz ezek utolsó leheletükig ragaszkodnak hozzájuk.

Az utolsó beteg ma egy fekete agár. Fenséges példány, nagy, megnyult testtel, csak a szeme fénye törött, a fejét lógatja.

Sulyosan beteg, szegény, tuberkulózisa van. Szinte megroppan a gazdája, erős, derék ember, mikor meghallja a sulyos szót. Látszik az arczán a fájdalom.

Az udvaron lovak várják a vizsgálatot. Vegyest vannak: lábtörések, pata-gyuladások, sőt ami nem ritka: női betegek is.

Körüljárunk még az egész épületen, mindenütt gondos ápolás, szenvedő állatok, az egyik boxban pedig egy tehén szoptatja pár napos borját. Ez a gyermekágyas-osztály